

Phần 11

Chương 51 Một Đêm Đi Qua

Tổng Tiểu Hoa chưa bao giờ có một kế hoạch sống qua ngày như thế nào, chỉ là kế hoạch biến hóa khó lường 24h tạo ra chuyện căn bản mà không có suy tính.

Chỉ là, mấy ngày qua ngược lại nàng đang bận rộn thi hành một kế hoạch - ưu sanh ưu dục.

Chưa ăn thịt heo nhưng cũng đã thấy heo chạy, không có sinh ra đứa bé nhưng cũng đã từng nghe các bằng hữu có kinh nghiệm dạy dỗ.

Tổng kết lại thì, có hai vấn đề quan trọng: phái nữ tốt nhất sinh con ở trong độ tuổi từ 23 đến chừng 25 tuổi, trước khi muốn có bảo bảo thì hai vợ chồng cần phải chuẩn bị trong khoảng thời gian nửa năm các công tác như cai thuốc kiêng rượu và rèn luyện thân thể để có thể cường tráng nhất 'nòng nọc nhỏ' mới có thể vào ở 'nhà mới' ấm áp nhất...

Nhưng điều thứ nhất ở thời cổ đại này thì không thể nào thực hiện được, bất cứ người phụ nữ nào ở tuổi 20 cũng đã có mấy đứa con 'đánh đấm giả bộ' hay sao? Dù là biết như thế, nhưng hiện giờ mới có 16 tuổi thân thể mỏng manh chưa phát triển hết nếu như mang thai thì cảm thấy có chút nguy hiểm. Theo điều kiện chữa bệnh trong lúc này thì, việc sanh con của nữ nhân mà nói giống như đánh cược cả mạng sống của mình, không thể chích thuốc tê làm giải phẫu vừa không có sanh lối giải phẫu, tất cả đều phải dựa vào bản lãnh của bản thân, ngộ nhớ hơi sức không đủ hoặc do chưa trở mã hoàn toàn dẫn đến việc không hay thì sao? Cho nên, tốt nhất vẫn là đợi thêm hai năm nữa, ít nhất thì về phương diện sinh lý hoàn toàn hoàn thiện thì sẽ an toàn hơn một chút.

Về phần điều thứ hai thì có thể thực hiện được, vì Lục Tử Kỳ cùng nàng cũng mới vừa bị bệnh, hai người mặc dù làm việc và nghỉ ngơi có quy luật không có ham mê bất lương cũng không có phát sinh thêm vấn đề gì, nhưng thân thể dù sao vẫn là yếu một chút, tốt hơn họ cần điều dưỡng một khoảng thời gian mới có thể khỏe mạnh hơn.

Vô luận như thế nào, nàng kiên quyết không muốn trong tương lai sinh ra một đứa con yếu ớt nhiều bệnh...

Còn có điều thứ ba, nói không chừng trong khoảng thời gian nửa năm hay một năm bọn họ sẽ phải đi theo Lục Tử Kỳ đến nơi nhậm chức mới, đến lúc đó đường xá xa xôi lắc lư, nàng cũng không muốn nâng cao cái bụng bự hoặc là mang theo một đứa bé tròn đèo lội suối.

Từ các điều trên tổng hợp lại, nếu muốn ưu sanh ưu dục đầu tiên phải làm tốt việc, tránh thai.

Ở thời đại này lại không có thuốc ‘ngừa thai’ cũng không có ‘bao cao su’, muốn làm tốt việc này là một chuyện rất khó khăn.

Lại không thể trực tiếp chạy đi tiệm thuốc kê đại phu kê cho mình loại thuốc kia được, ảnh hưởng đến sức khỏe thì không sao, không biết chừng còn để lại di chứng về sau khả năng không có con là rất lớn. Hơn nữa, đầu năm nhiều con thì nhiều phúc, với lại mới tân hôn mà tiểu tức phụ lại không muốn sanh con dưỡng cái cho trượng phu, là chuyện không tốt không chừng còn bị bắt đi đim lồng heo... Hơn nữa, ngộ nhỡ Lục Tử Kỳ biết chuyện, cái khuôn mặt trước giờ luôn bình tĩnh không biết trên mặt sẽ xuất hiện vẻ mặt gì, thực sự vừa mới nghĩ đến liền không nhịn được lạnh cả lưng và cả người.

Vạn bất đắc dĩ cũng đành phải tạm thời tính toán bằng ngày tới kinh nguyệt của mình, tận lực tránh ra mấy ngày nguy hiểm nhất trong mỗi tháng, chỉ mong tỉ lệ chính xác không cần cao như vậy.

Tổng Tiểu Hoa nhớ đã từng thấy qua một phương pháp ngừa thai ở cổ đại, chính là dùng một bộ phận mềm mại đảm đương trách nhiệm quan trọng của con cá đó là bong bóng cá. Chỉ là, mấy cái đó có kích thước lớn nhỏ khác nhau... Sợ rằng phải thử với nhiều loại cá mới có thể tìm được loại thích hợp...

Do suy nghĩ nhiều ngày về bong bóng cá, cho nên mỗi lần nàg đi chợ mua thức ăn nhìn thấy quầy bán cá sẽ không nhịn được suy nghĩ đến chuyện kia làm cho máu mũi chảy giàn giụa, nhỏ a nhỏ...

Vừa chú ý việc ăn uống hàng ngày, vừa dùng sức biến đổi biện pháp quyền rũ Lục Tử Kỳ, nhìn vẻ mặt ẩn nhẫn của hắn, mặc dù có bao nhiêu không cam lòng cũng tan thành mây khói, hơn mười ngày cuộc sống gia đình của Tổng Tiểu Hoa trôi qua rất ổn.

Nàng dĩ nhiên không thể nào thật sự ‘cắm dục ba tháng’, chính mình đã sớm giống như đói khát thật là không chờ được lâu như vậy, huống chi, ngộ nhỡ thật sự làm cho Lục Tử Kỳ nín hóng, đến lúc đó, thua thiệt vẫn là Tổng Tiểu Hoa nàng không phải sao...

Cho nên, nàng quyết định vào lễ hội đêm ba mươi nàng sẽ trao lần đầu tiên của mình cho hắn vì ngày đó là ngày không phải trong giai đoạn nguy hiểm. Đêm đó ngay lúc pháo hoa rơi đầy trời cả nước cùng vui mừng, hắn và nàng, cùng tắm uyên ương nghịch nước hô mưa gọi gió nước tan ra, thật là một bộ cỡ nào con mẹ nó nhất định hình ảnh sẽ rất ‘hài hòa’ và ướt át!

Ôm trong lòng nguyện vọng đẹp không thể cho ai biết, Tổng Tiểu Hoa tiến vào mộng đẹp. Còn có năm ngày liền bước sang năm mới rồi, trước tiên phát mộng xuân giống thực tế một chút...

Trong mộng chưa hiện kiều diễm, nhưng mà trên mặt lại chợt thấy như có cái gì đó đang nhẹ nhàng phát động, ngừa một chút. Mở mắt thành một đường

may, chổng lại một đôi con người đen nhánh, nhếch miệng cười một tiếng mơ hồ lầm bầm: “Tướng công tướng công đi vào giấc mộng, hoan hô...” Ngay sau đó đôi tư thế, ngủ tiếp.

Lục Tử Kỳ dờ khóc dờ cười nhìn thiên hạ đang cuộn lại giống con tôm nhỏ ngủ say ở trên giường, đờ xuống cảm xúc thất bại, không ngừng cố gắng.

Cởi quần áo lên giường, khóa thân thể mềm mại vững vàng trong ngực, ngón tay nhẹ nhàng vén tóc rơi hai bên má, một cái hôn rơi vào cái trán sáng bóng, sau đó hôn tiếp đôi mắt đang khép lại của nàng.

Rốt cuộc cảm thấy có cái gì không đúng, Tống Tiểu Hoa hé mắt mộng lung buồn ngủ: “Chàng làm gì thế?”

“Nàng nói thử đi?” Âm thanh thật thấp mang theo từ lực mỉa mai.

Nháy mắt nháy mắt, đột nhiên buồn cười: “Chàng đang đùa giỡn ta?”

“Giữa phu thê, nói thế nào là đùa giỡn?”

“Đó chính là... Tán tỉnh?”

Lục Tử Kỳ không tâm tư cùng nàng thảo luận vấn đề nhàm chán như vậy, lại hạ xuống một cái hôn ở chóp mũi: “Tùy tiện đi!”

Từ trước đến giờ luôn là Tống Tiểu Hoa chủ động xuất kích đột nhiên đối mặt với việc Lục Tử Kỳ làm như vậy thật đúng là có điểm ngây ngô, đầu óc bị quét sạch, hoàn toàn theo bản năng vươn tay ôm eo của hắn, kê mặt ở lồng ngực, cách một tầng áo thật mỏng ngang nhiên cảm thụ hơi thở của hắn, đột nhiên chợt nhớ ra một việc, đẩy hắn ra: “Lăng Nhi đâu?”

Vào giờ phút này, giữa hai người cơ hồ không có bất kỳ khe hở dư thừa, ‘bóng đèn điện nhỏ’ đặt ở trung gian không cánh mà bay rồi...

“Ta ôm Lăng Nhi đến phòng của nó rồi.” Ở chữ ‘mình’ hắn nhấn mạnh, mơ hồ là cần răng nghiến lợi nói ra.

“À? Như vậy sao được đây? Trong phòng kia không có chậu than, kháng cũng lạnh, nó...”

Lục Tử Kỳ vừa cảm động vừa bất đắc dĩ: “Tiểu Hoa, nàng chẳng lẽ đang hoài nghi ta ngược đãi con trai ruột của mình sao?”

“Ừ... Chàng hẳn sẽ không làm như vậy.”

“Cái gì gọi là hẳn... Được rồi được rồi.”

Lục Tử Kỳ cảm giác thất bại lại dâng lên, cho nên kiên quyết không thể dây dưa cùng nàng vấn đề không rõ này nữa, trực tiếp tiến vào chủ đề chính mới phải: “Tiểu Hoa, ta muốn nàng trở thành thê tử chân chính của ta, thê tử chân chính, trong buổi tối hôm nay.”

Tống Tiểu Hoa bật thốt lên: “Không được!”

“Nàng nói cái gì?!” Âm thanh bắt đầu trầm xuống, âm lãnh âm lãnh.

“Ta... Ta...” Tống Tiểu Hoa khẽ run rẩy, thân thể không khỏi cứng ngắc mấy phần.

“Không được sao?” Âm thanh đảo mắt lại trở nên nhu hòa: “Thật sự, không được sao...”

Lại một cái hôn, in ở trên nửa phần môi, đầu lưỡi thăm dò vào cạy ra hàm răng, một phen dây dưa làm cho tất cả câu trả lời hòa hợp thành tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Ở trên thế giới, kế hoạch vĩnh viễn biến hóa khó lường, cái gì mà kế với chả hoạch ông nội người chứ đi gặp quỷ đi, lão nương liều mạng!

Tống Tiểu Hoa đột nhiên giống như căn phải thuốc lắc giống nhau, lấy tay vòng chắc lưng hấn, đôi bị động thành chủ động. Sâu như vậy mà nhiệt liệt đập lại khiến Lục Tử Kỳ hơi ngẩn ra, chột nếp nhăn trên mặt nhộn nhạo. Nha đầu này, lại không biết rõ tình huống.

Nâng lên cái ót của nàng, mút hương vị ngọt ngào vào trong miệng, dịu dàng và bá đạo.

Lấn người mà lên, xâm nhập giữa hai chân của nàng chậm rãi vuốt ve. Ngón tay nhẹ nhàng linh hoạt đẩy ra đạo phòng tuyến cuối cùng, khiến thân thể trắng muốt mang theo màu hồng phơi bày ở trước mắt.

Tống Tiểu Hoa trong đầu một mảnh nổ vang, hô hấp cơ hồ cũng muốn dừng lại.

Sự thật chứng minh, khi lý luận đụng phải thực tế thì chỉ có bị đánh toi bồi nộp khí giới đầu hàng mà thôi. Trước thấy qua những hình ảnh kia trong sách toàn bộ cũng không dùng tới, đã từng vô số lần YY đến lúc đó phải phản ứng ra sao cũng toàn bộ tuyên cáo không có hiệu quả. Dưới mắt, nàng cũng chỉ có thể là một Tiểu Bạch Thỏ thuần khiết vô tội và lại vô dụng nhất, mặc kệ cho cái gia hỏa kinh nghiệm phong phú trêu chọc vuốt ve, bóp tròn bóp dẹp...

Lục Tử Kỳ cởi ra quần áo trong của mình, mỉm cười nhìn nàng khẩn trương: “Sợ sao?”

Gật đầu một cái, lại vội vàng lắc đầu một cái: “Tuớng công, trong ánh mắt của chàng, có hai tiểu nhân nhân.”

“Vậy theo nàng, hai tiểu nhân nhân này, có đẹp hay không?”

“Đẹp! Làm cho ta rồi tinh rồi mù!” Giơ tay lên hư hư đụng đụng vào mắt của hấn: “Bởi vì hai cái này, đều là của ta.”

“Cách dùng chữ của nàng...” Nhẹ nhàng ngậm vành tai xinh xắn của nàng: “Không phải sợ, ta sẽ không bao giờ để cho nàng bị thương.”

“Ừ...” Âm thanh đã bắt đầu phát run, da thịt run rẩy: “Ta tin tưởng chàng có kinh nghiệm thực chiến.”

Không khỏi ngẩn ngơ, thoáng qua cười khê: “Được, như vậy, thực chiến muốn bắt đầu sao!”

Mong đợi trong đau đớn chỉ có ngán ngủ hạ xuống, ngán đến cơ hồ có thể coi thường, một giây kế tiếp, liền bị không có đỉnh khoái cảm che giấu. Mới biết mùi đời ở trong thân thể bị lấp đầy chốc lát đạt tới đỉnh vui vẻ, linh hồn ở trong một luồng sóng công thành chiếm đất tuyên cáo hạnh phúc.

Tướng công tướng công, chàng cùng ta, sẽ thành nhất thể, vĩnh viễn không chia cách...

“Tiểu Hoa, đồng ý ta, từ nay về sau bất cứ việc gì cũng không thể một mình chịu đựng, tốt hay xấu, chúng ta cùng nhau gánh chịu.”

“Tướng công, chàng có yêu ta hay không?”

“Mưa to gió lớn, ta chắc chắn bảo vệ nàng chu toàn.”

“Chàng có yêu ta hay không?”

“Mặt khác, nhà này mặc dù là nàng chủ nội, nhưng chuyện giữa phu thê, phải do ta định đoạt.”

“Có yêu ta hay không?!”

“Sáng sớm ngày mai ăn cái gì đây?”

“...”

Tống Tiểu Hoa giận đến cắn một cái ở trên vai trái bị trúng tên của Lục Tử Kỳ, cảm thấy hấn bị đau co rụt lại, trong lòng không đành lòng. Chồng thân thể mềm nhũn lên, nhìn da thịt ở trên vai trái dưới ánh đèn như cũ có thể thấy rõ vết sẹo, một hồi chua xót. Cúi đầu, một đạo một đạo hôn qua: “Tướng công, mặc dù thời điểm nam nhân đánh giặc xác thực rất tuần tú, nhưng là, ta tình nguyện chàng vĩnh viễn đều không cần đẹp trai như vậy.”

Đôi môi mềm mại của nàng hôn lên da thịt hấn mang đến cảm giác tê dại thẳng đến Tứ Chi Bách Hải, thật dài thanh ti phát qua thì giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ: “Nàng yên tâm, cũng sẽ không nữa...” Bụng dưới nóng bỏng khiến lời nói cuối cùng mang tới khê run cùng khàn khàn, hít sâu một hơi: “Tiểu Hoa... Nàng còn tiếp tục như vậy, ta liền...”

“Đúng rồi!” Tống Tiểu Hoa lại hoàn toàn không thấy hấn giãy giụa, giống như là nhớ tới cái gì nghiêm trang nghiêng đầu hỏi: “Thời điểm chàng ngâm trong dược liệu, có hay không cùng Nguyên Hạo xảy ra cái gì?”

“... Hả?”

“Chàng trong thời điểm đó không một mảnh che thân, toàn bộ thân thể hiện ra trước mặt cộng với diện mạo của chàng như vậy, khó tránh khỏi việc hấn trông thấy cảnh như vậy mà nổi lên sắc tâm đối với chàng, sau đó cùng chàng làm ra chuyện cầu thả...”

“Cầu thả... Chuyện?!... Ta cùng với... Hấn?!”

Lục Tử Kỳ suýt nữa nghẹn chết tại chỗ, tái mặt mắt đỏ, phờng nhuộm lại được khởi công.

Động thân một cái, lần nữa che lại miệng của người đè ở phía dưới, từng chữ từng câu tất cả đều là từ trong kẽ răng phát ra: “Nàng cứ nhiên cho là, ta long dương chi phích sao?”

Cực kỳ vô tội nháy mắt, cái miệng nhỏ nhắn móp méo: “Bởi vì chàng không nói chàng yêu ta...”

“... Ta liền để cho nàng biết là có phải ta yêu thích nam nhân không!”

Do đây là lần đầu của nàng, với lại nàng thân thể nhỏ nhắn gầy yếu, sợ sẽ làm bị thương nàng. Nhưng mà bây giờ xem ra là hấn đã quá lo lắng, nha đầu này rõ ràng thể lực và tinh thần còn tràn đầy vô cùng. Cho nên hấn cần gì phải đè nén chính mình, ăn nàng cho no mới thôi?

Hấn ngựa quen đường cũ nên dễ dàng trêu chọc nàng, mưa to gió lớn cướp bóc. Sau một phen mây mưa, Tống Tiểu Hoa mồ hôi chảy ròng ròng, thở dốc liên tiếp.

“Tướng công, chàng rất lợi hại, cho dù chàng có thích nam nhân thì, vạn năm cũng chỉ có thể là công, được chưa?”

Chợt nhíu mày, bóp một cái vật mềm mại đang cầm trong tay: “Ta nghe không hiểu!”

Một tiếng vui thích thờ nhẹ không nhịn được tràn ra khoe miệng, lại thờ hỏn hển mấy cái, vươn tay ôm cổ của hấn, nhìn dung nhan của hấn: “Nam nhân của ta công phu nhất lưu, là đàn ông đích thực, tinh khiết! Nói như vậy, chàng nghe hiểu không?”

Khóe môi nhếch lên, dẫn theo chút tà khí. Buông ra bàn tay đang nắm chặt một bên ngực của nàng, ngón tay dọc theo nhũ hoa của nàng lướt qua từng điểm từng điểm rồi đi dần xuống phía dưới, động tác cứ tiếp tục như vậy cho đến khi một lần nữa tới chỗ bụng bằng phẳng của nàng thì dừng lại: “Chuyện này, để cho nàng trước hai tháng lẻ mười hai ngày xác định, nàng có vui mừng không?”

Liều mạng gạt đầu: “Vui mừng, ta vui mừng đến độ sắp chết rồi!”

Ngón tay tiếp tục hướng xuống dưới, ngay lập tức sẽ tới địa phương tư mật nhất của nàng: “Như vậy, mất đến mười tám ngày nàng mới có thể xác định được toàn bộ, nàng có hối hận hay không?”

“Sau... Hối hận...” Âm thanh đã bắt đầu không thể nhất quán, thân thể đã làm xong công tác chuẩn bị nghênh đón hấn một lần nữa.

Ngón tay lại đứng ngay thời điểm này dừng lại, thu hồi, thỏa mãn thờ dài, đảo lộn thân thể nằm ngang một bên: “Nghỉ ngơi đi!”

“...!!”

Tống Tiểu Hoa muốn khóc, ai nói lòng của nữ nhân mắt nhỏ, lòng của nam nhân mắt rõ ràng nhỏ hơn! Nàng không phải nói một chút về ‘Nguyên Hạo’ thôi sao, vì sao ngay thời khắc mấu chốt hẳn lại không hiện hậu như vậy chứ?

“Tướng công...” Vuốt lồng ngực mặc dù thon gầy nhưng rất cường tráng của hắn, nước mắt lưng tròng mềm giọng năn nỉ: “Chàng đừng như vậy...”

“Hả? Đừng cái gì?”

Khẽ cắn răng: “Người ta còn muốn...”

Cứng đờ: “Ta đây là vì muốn tốt cho nàng...”

“Không không không, đối với ta hư một chút đi!”

Cười như không cười: “Ta sợ sẽ làm nàng bị thương.”

Vẻ mặt kiên định: “Chớ sợ chớ sợ, nếu như chàng thật sự là nam nhân đích thực, vậy thì làm ‘một đêm bảy lần lang’ đi!”

Lục Tử Kỳ ngây ngẩn một hồi mới hiểu được câu nói này là có ý gì, nhất thời đầu đầy hắc tuyến: “Tiểu Hoa nàng...”

“Chẳng lẽ, chàng không đủ thuần túy sao?”

“... Đây chính là nàng buộc ta đấy!”

Vì vậy một phen quán quýt lẫn nhau lại tiếp diễn, cao triều thay nhau nổi lên, ý loạn tình mê.

“Tướng công chàng nói nha, chàng có yêu ta hay không?”

Không trả lời, chỉ là động một cái.

“A... chàng lịch sự bại hoại.”

Lại một cái.

“A... chàng mặt người dạ thú.”

Tiếp tục rất nhiều cái nữa.

“Dựa vào cái gì! Lão nương ta chính là yêu bại hoại cùng cầm thú!”

Buông thả, khẽ than thở dõng: “Ta cũng yêu nàng cái nha đầu tinh quái.”

Gà trống gáy ánh bình minh dần hiện lên, hai người giống như cá chết trên giường rớt cuộc có một người động đậy trước.

Tống Tiểu Hoa lấy tay chống đỡ đầu, nhìn vẻ mặt khi ngủ của Lục Tử Kỳ, hồi tưởng lại việc xảy ra với đủ loại hành vi, hiện lên trên mặt một nụ cười đậm đặng.

Mặc dù không có bảy lần, chỉ là, cũng không xê xích gì nhiều... Không hổ quả nhiên là nam nhân của nàng, lang tính mười phần! A rống rống!

Tầm mắt từ từ dời xuống, mặc dù cách một cái chặn lại không chút nào làm trở ngại nàng ở trong đầu nhớ lại những bộ vị đại biểu bản năng nguyên thủy của hân, xem chừng, phải là một cái rất lớn, mới có thể thỏa mãn nhu cầu...

‘Bùm’ một âm thanh vang lên, gió lạnh thổi vào. Cắt đứt suy nghĩ sôi sục máu nóng của Tống Tiểu Hoa, cũng cắt đứt mộng đẹp của Lục Tử Kỳ. Hai người đồng thời cả kinh ngồi dậy, chặn bông trượt xuống, lộ ra nửa người trên ‘không một mảnh vải’...

“Phụ thân, mẫu thân, Lăng Nhi tỉnh ngủ không thấy được hai người...”

Lục Lăng chỉ mặc y phục mỏng mơ mơ màng màng vuốt mắt đứng ở cửa, Tống Vô Khuyết trong miệng ngâm áo khoác cùng với giày vớ của hân đi theo đứng ở một bên.

“Phụ thân, mẫu thân, hai người không lạnh sao?” Mắt đột nhiên tròn to, nhìn chăm chăm phụ thân và mẫu thân không một mảnh vải, biểu đạt quan tâm cực kỳ đơn thuần.

Tống Tiểu Hoa lúc này mới phản ứng kịp, liên tục không ngừng nắm lên chặn đập trên người mình, thuận tiện đá người bên cạnh đang trong trạng thái ‘hóa đá’ một cước: “Còn không mau ra mặc quần áo vào cho Lăng Nhi, cẩn thận coi chừng con bị đông lạnh bây giờ!”

Lục Tử Kỳ đầy mặt đỏ ngầu, lung tung cầm một cái trường sam miễn cưỡng chống đỡ. Xuống giường thì đường cong cơ thể như ẩn như hiện lại làm cho Tống Tiểu Hoa máu huyết sôi trào.

‘Lần sau, nhất định phải chốt cửa.’ Đây là ý nghĩ của Lục Tử Kỳ.

‘Nam nhân của lão nương thật là cực phẩm báu vật.’ Đây là ý nghĩ của Tống Tiểu Hoa.

‘Phụ thân cùng mẫu thân thật khỏe, một ít cũng không sợ lạnh’. Đây là ý nghĩ của Lục Lăng.

‘...’ Đây là ý nghĩ của Tống Vô Khuyết.

Chương 52

Vào Phủ

Cuộc sống phu thê của Tống Tiểu Hoa cùng Lục Tử Kỳ có thể dùng mười chữ này để diễn tả mà thôi: Rất tốt rất cường đại, rất đòi trụ rất bạo.

Lục Tử Kỳ ban ngày là người khiêm tốn, buổi tối lại là người bại hoại cảm thú. Mà Tống Tiểu Hoa là từ đầu chí cuối có một tín niệm, đó chính là, về mặt tư tưởng phải làm một liệt nữ, ở trong chuyện giường chiếu phải ra sức lay động.

Chỉ tiếc, cuộc sống ban ngày thì tình chàng ý thiếp và ban đêm thì như gian phu dâm phụ của hai người trải qua không được bao lâu, Lục Tử Kỳ nhận được văn thư đổi đi nơi khác, ngày tết qua đi sẽ đến Giang Nam tiếp nhận chức Tri Phủ.

Mới tới tháng giêng, Lục Tử Kỳ đã cưới khoái mã đi trước, còn Tống Tiểu Hoa mang theo Lục Lăng Tống Vô Khuyết cùng với một xe gia sản và sách chậm rãi đuổi theo sau.

Ngày ấy lúc ra đi, toàn dân chúng huyện ‘sườn bắc’ sắp hàng hai bên đưa tiễn ra tới cổng thành, lệ rơi suốt dọc đường đưa tiễn, tình cảnh lúc đó hết sức cảm động.

Từ phương diện này có thể chứng minh, Lục Tử Kỳ chỉ làm Tri Huyện mới có một năm rưỡi mà có thể bay lên mây cấp không thể nào dựa vào quan hệ đi cửa sau, xác thực có bản lĩnh và thành tích.

Chỉ là, vừa đến nhận chức mới có ba tháng, lại được lệnh chuyển đến Kinh Thành nhậm chức, tiến vào quân cơ chương quản chức vụ ‘then chốt’ là quan trong triều nắm giữ thực quyền, đã có thể... Làm chuyện mình muốn, con cái cán bộ có thịt ăn rồi...

Nhóm của Tống Tiểu Hoa thật dễ dàng từ phía bắc sáng ngời đến phía nam, không đợi thấy mặt của Lục Tử Kỳ, lại trực tiếp quay ngược đầu xe bắt đầu hướng phía đông mà đi. Phên di chuyển này ước chừng trong thời gian gần sáu tháng, đi hơn phân nửa bản đồ Trung Nguyên. Tống Tiểu Hoa du sơn ngoạn thủy ngắm cảnh đẹp của Đại Tống, sáng khoái hưởng thụ chuyến đi vạn dặm giang sơn một cách tự do.

Lục Tử Kỳ vốn là muốn mua cho thê nhi một nha hoàn tùy thân để chăm sóc và mượn một thị vệ tinh tráng bảo vệ họ trên đường đi, nhưng bị Tống Tiểu Hoa cự tuyệt. Lý do là hằng ngày chuyện nhà đã sớm làm quen, không cần phải cho một người xa lạ đến phục vụ, rất phiền toái. Hơn nữa vừa nhìn đến xe ngựa thì liền biết họ chỉ là người nghèo làm gì có thứ gì đáng giá để đánh cướp, hơn nữa lại có Tống Vô Khuyết uy mãnh có thể so với vua Sư Tử đi theo một bên, chẳng nhân tiểu tặc nào dám đến trêu chọc chứ? Nếu như chúng, dám đến trêu chọc tất nhiên là bọn giết người cướp của ăn quá no không có chuyện làm tùy tiện chọn người đi đường luyện đao chơi trò thô phi, cho dù có hộ vệ cũng chỉ là nhiều người cùng nhau chết mà thôi...

Thấy nàng kiên trì như vậy, Lục Tử Kỳ suy tính một đêm cũng không có miễn cưỡng nàng nữa. Chỉ là vẽ cặn kẽ con đường cần phải đi cho Tống Tiểu Hoa, sau đó dọc đường an bài dịch quán tiếp ứng công việc.

Vì vậy mỗi khi đến một địa phương, cũng đã sớm có người chuẩn bị tốt thức ăn xe ngựa và nhu phẩm cần thiết chờ, nghỉ ngơi và hồi phục sức lực, nàng sẽ dùng mấy ngày du ngoạn ngắm phong cảnh địa phương nơi đây, rồi mới tiếp tục lên đường.

Ngoại trừ những việc đó, còn có một phong thư do Lục Tử Kỳ tự tay viết.

Nội dung căn bản trên thư chỉ là một số chuyện vụn vặt, trên đường đặng phải mưa to gió lớn nên hành trình bị trì hoãn, thời tiết lạnh phải chú ý mặc quần áo giữ ấm, chỗ này chỗ kia chơi thật khá có gì hay cái gì ăn ngon đồ gì có thể mua để kỷ niệm...

Thỉnh thoảng cũng sẽ le que vài nét bút nói một chút chuyện người trong nhà yêu thích cái gì, kinh thành thế gia có quy củ gì. Mặt khác, trên đường đi qua những địa phương kia gặp được bằng hữu năm đó đã cùng Lục gia gia chiến đấu, sẽ hỏi thăm vài câu, như chiến công và thành tích của họ cùng với gia gia, địa phương nào có những món ăn ngon phong tục hay và cô nương xinh đẹp...

Mà Tổng Tiểu Hoa sau khi xem xong cũng sẽ viết một bức thư đưa cho khoái mã ở trạm dịch chuyển đi, trong thư tất cả đều là chút chuyện nhỏ dài dòng.

Tỷ như Tổng Vô Khuyết lại hù dọa mấy tiểu quý nhất gan, ngày nào đó nửa đêm chạy đi phòng bếp của dịch quán trộm thịt ăn, làm cho ngày thứ hai đầu bếp cho là có quỷ nào loạn; Lục Lăng học xong hai vị số cả phép trừ còn có thêm mấy bài thơ và một số chữ, đã cao hơn mập hơn bao nhiêu và đẹp trai hơn trước cảm dỗ không biết bao nhiêu nữ oa nhi ngây thơ; còn nàng Tổng Tiểu Hoa trong lúc rảnh rỗi nữ giả nam trang tung hoành giang hồ, là như thế nào anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng qua mỗi một chỗ cũng có thể làm cho vô số thiếu nữ tâm rằm rằm rào rào tan nát dưới đất...

Mỗi lá thư đều là nàng cùng Lục Lăng hai người cùng nhau hoàn thành, bé củ cải sẽ nói chút ví dụ như chuyện tình mình sống phóng túng như thế nào, nếu đặng phải chữ mình không biết viết hoặc là biểu đạt không ra trường hợp mình muốn nói sẽ vẽ, dĩ nhiên phương thức hội họa manga này khi Lục Tử Kỳ nhìn chỉ biết lắc đầu. Thỉnh thoảng, Tổng Vô Khuyết cũng sẽ chạy tới chụp một cái chân đang trước in dấu móng tay vào...

Tình cảm của họ cứ được duy trì như vậy, mặc dù từ biệt nửa năm nhớ nhung lan tràn, nhưng cũng không cảm thấy có nhiều gian nan, trừ đêm khuya yên tĩnh gối đầu một mình khó ngủ tình hình đặc biệt lúc ấy cảm thấy một chút xiu đói khát...

Gần đến Kinh Thành Lục Tử Kỳ lưu lại một phong thư thảo luận với họ về chuyện trong nhà nên vì bọn họ chọn lựa nha hoàn hầu hạ, hỏi Tổng Tiểu Hoa có yêu cầu gì không.

Tổng Tiểu Hoa cực kỳ lễ độ vung bút lên: không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ cần không cao bằng ta không thể gầy hơn so với ta không thể ngu hơn so với ta da cũng không thể đẹp hơn ta vóc người cũng vậy và không được xinh đẹp hơn ta, là được!

Lại đi thêm hơn mười ngày nữa, rốt cuộc họ cũng đi tới dịch trạm cuối cùng ở Biện Kinh, Lục Tử Kỳ ở chỗ này lưu lại rất nhiều vật, chuẩn bị cho Tổng Tiểu

Hoa và Lục Lãng từ đầu đến chân quần áo giày vớ đồ trang sức đi kèm, còn có mấy bao trang sức bảo ngọc tuyệt đẹp và tranh chữ.

Về nội dung trong thư trừ giao phó một phen lúc vào thành còn nói về việc trong nhà tất cả đều được an bài, chót hết còn có một hàng chữ nhỏ: chuyện tìm nha hoàn, tạm thời chưa có tìm được, người phù hợp với yêu cầu của nàng, thật khó tìm.

Tống Tiểu Hoa tích tụ, hộc máu...

Kinh tế và nhân văn ở thủ đô Bắc Tống cùng các phương diện khác đều rất phát đạt, Biện Lương náo nhiệt phần hoa không cần nhiều lời.

Tống Tiểu Hoa cùng Lục Lãng còn có Tống Vô Khuyết ngồi trên chiếc xe ngựa xa hoa rộng rãi do Lục Tử Kỳ kêu dịch quán chuẩn bị, chậm rãi thông qua cửa thành nguy nga.

Mới vừa vào trong thành, liền có một gã sai vặt mặc áo xanh tiến lên đón, cung kính vái một cái, nói là nhị gia phân phó hẳn ở tại đây chờ đợi, để dẫn đường cho nhị nãi nãi cùng lãng tiểu thiếu gia.

Một khắc kia, Tống Tiểu Hoa mới có cảm giác chân chân chính chính bước vào Hào Môn, trong lòng không khỏi có mấy phần khâm trương, chỉ là tò mò lại nhiều hơn, dù sao thì nàng chỉ nhìn thấy nhà cao cửa rộng của quan lại thế gia ở trên ti vi, không ngờ nàng cũng có một ngày có thể tự thể nghiệm hơn nữa còn trở thành một thành viên trong đó, thật là có chút hưng phấn.

Về phần những thứ trạch đấu đấu tranh nội bộ, thật sự không để ở trong lòng, bởi vì có tướng công ở đây, tướng công của nàng...!

Một đường đi về phía nam, ước chừng khoảng hai khắc, xe ngựa dừng lại, bên ngoài truyền đến âm thanh của gã sai vặt: “Nhị nãi nãi, Lãng tiểu thiếu gia, đã đến Lục phủ.”

Ngay sau đó, màn xe từ bên ngoài vén lên, liền nhìn thấy một tiểu cô nương mặc trang phục nha hoàn khoảng mười ba mười bốn tuổi mặt tròn đang tươi cười rạng rỡ, hướng về phía Tống Tiểu Hoa vươn ra cánh tay. Khẽ sửng sốt một chút, sau đó mới không biến sắc học Từ Hi lão phật gia vươn ra cánh tay trắng nõn thon dài như củ sen để lên tay nàng, một tay còn lại thì dắt Lục Lãng, cúi đầu từ từ xuống xe ngựa.

Còn chưa có đứng vững, liền nghe một tiếng thét, sau đó chỉ cảm thấy thủ hạ không còn bên cạnh nữa, hẳn là đã xông tới chỗ Tống Vô Khuyết dọa tiểu cô nương té ngã. Tống Tiểu Hoa vội vàng ra lệnh cho Vô Khuyết ngồi xuống, đang muốn đưa tay ra kéo tiểu cô nương đã bị nó dọa đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bạch, thuận tiện bồi lễ nói lời xin lỗi an ủi một chút, nhưng không ngờ là nàng lại vượt lên trước vội vàng quỳ xuống khi mình ra tay, vai run rẩy âm thanh run run: “Hiểu Yên đáng chết, xin Nhị nãi nãi chớ trách tội!”

Im lặng một hồi, Tống Tiểu Hoa trong lòng thầm thở dài một hơi, chỉ là làm dáng vẻ nâng tay lên một chút, vẻ mặt ôn hòa nói: “Thôi, chuyện này không thể trách người, Hiều Yên đúng không? Mau dậy đi.”

Hiều Yên nước mắt rùng rùng tràn đầy cảm kích luôn miệng nói tiếng cảm ơn, lúc này mới đứng lên, miễn cưỡng nở nụ cười, trong chớp mắt lần nữa khôi phục dáng vẻ thận trọng.

Như cũ để mặc cho nàng đỡ tay mình, Tống Tiểu Hoa liếc nhìn mấy gã sai vặt đang đứng thẳng ở trên thảm đỏ trước đại môn, chỉ thấy người người giống như là không có chuyện gì xảy ra vẫn đứng thẳng mắt bình tĩnh. Mặc dù có hai người rõ ràng bị Tống Vô Khuyết nhảy ra dọa sợ, nhưng chỉ là tròn mắt nhìn, cũng chưa có bất kỳ phản ứng khác thường nào.

Ngay cả người gác cổng cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh như vậy, không hổ là gia đình cán bộ cấp cao...

Trong lòng đang tự cảm khái, bên tai chợt nghe tiếng bước chân dồn dập vang lên, nắng gắt sáng rõ thấy hoa mắt, nhìn chăm chú thì bóng dáng của một nam tử anh tuấn ngọc thụ lâm phong thẳng tắp ánh vào con người.

Trường sam màu đen áo khoác tuyết sắc lụa mỏng, bên hông nhưng tờ trường tuệ buông tới bên người do đi lại và gió quay trái quay phải, tóc đen lấy trâm bạch ngọc buộc lên, một tia bất loạn thái dương mang theo mơ hồ dấu tích mồ hôi, kiếm mi lẫm mẫm mũi thẳng miệng vuông, quý khí kín kẽ trầm ổn lão luyện.

“Phụ thân!” Lục Lăng chân chờ một chút, vừa mới hoan hô liền bỏ nhào lên phía trước: “Phụ thân, sao người không giống như trước kia?”

“Lăng Nhi còn có thể nhận ra phụ thân sao?”

“Bởi vì phụ thân là phụ thân của Lăng Nhi.”

Lục Tử Kỳ cúi người ôm lấy nắm gạo nếp ăn mặc phần điều ngọc trác: “Lăng Nhi, con nặng hơn rồi.”

“Bởi vì Lăng Nhi trưởng thành.”

Khi đang nói chuyện, ngưng mắt nhìn Tống Tiểu Hoa trước mặt vẫn luôn giữ nụ cười yếu ớt đi tới, ngừng lại một chút, khẽ hít hơi, nhẹ lời nói nhỏ: “Tới đây?”

“Ừ, tới.”

“Trên đường bình an hết chứ?”

“Ừ, bình an.”

“Theo ta vào phủ đi!”

“Ừ, tốt.”

Ngôn ngữ đơn giản đến cần cỗi, bình thản đến không hề có tí cảm xúc gọn sòng, nhưng, lại có thể để cho nhiệt độ chung quanh giống như tiêu tán đi mấy phần. Thấm vào đáy lòng, giải nổi tương tư.

Phân phó Hiểu Yên dẫn người đi dàn xếp hành lý trên xe ngựa, sau đó Lục Tử Kỳ ôm Lục Lăng, cùng Tống Tiểu Hoa sóng vai vào cửa. Tống Vô Khuyết tự động đuổi theo, ngẩng đầu mà bước nhìn xung quanh.

Lục gia dựa vào chiến công của mình, cho nên bố cục của trạch viện mở rộng ra bốn phía. Lục gia chủ yếu lấy đá hoa trang trí, đặc biệt là trần thiết được trang hoàng rất tinh xảo tỉ mỉ. Cầu nhỏ nước chảy với những nét điêu khắc giản dị trong không gian rộng lớn rất hợp nhau càng tăng thêm sức mạnh dung hợp không chệ vào đâu được, không quá cầu kỳ cũng không có dư thừa.

Tống Tiểu Hoa mặc dù dọc theo đường đi mở rộng tầm mắt và kiến thức không ít về sự tráng lệ của gia đình giàu có, nhưng cuối cùng cũng không thể so sánh với Lục gia ở Hoàng Thành cả ba đời đều làm quan cao trong triều, lập tức bị rung động ‘roi lệ đầy mặt’.

Lục Tử Kỳ lập tức nghiêng đầu, thấy nàng gương mặt vắn vẹo không khỏi kinh ngạc: “Tiểu Hoa nàng làm sao vậy? Có phải quá nóng hay không, hay nàng cảm thấy không thoải mái?”

“Không phải...” Cẩn rặng nghiêng lợi nhỏ giọng: “Nhà chàng có tiền như vậy, ban đầu lại còn vì một bộ y phục một bữa cơm cùng ta phát giận!” Nói xong, còn đưa tay ở trên cánh tay của hắn nhẹ nhàng néo một cái.

Lục Tử Kỳ im lặng, đều là chuyện trước kia rồi, nha đầu này thật đúng là có thể mang thù...

Mắt thấy phòng khách ở phía trước, sẵn tiện nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại trong lòng bàn tay của mình, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Chương 53

Giải Quyết Đại Boss

Lục Thác, tự Triển Chi, con trai trưởng đại thần khai quốc ‘An Quốc Công’ Lục Vũ, hiện nay là người đứng đầu Lục gia.

Sanh ra ở quân doanh, thuở nhỏ theo cha chinh chiến khắp nơi dẹp yên khói báo động. Mười hai tuổi từng dẫn trăm lính kỵ binh tinh nhuệ xâm nhập vào lòng địch, chém đầu hơn ngàn tên, đốt lương thảo, phá trận địa địch, tên tuổi tướng quân thiếu niên nổi như cồn. Phụ thân nghe tin thì cực kỳ vui mừng, lúc này quyết định đổi chữ tự từ chữ “Thủ Thành” sang “Triển Chi”, ý là ‘chém hết đầu quân địch’...

Đến tuổi nhược quán thì thiên hạ ổn định, theo Lục Vũ vào kinh thành, ông thừa kế cha, vào triều làm quan.

Năm bốn mươi tuổi, phụ thân sống thọ và chết tại nhà, thừa kế tước vị.

Chìm nổi trong quan trường hơn mười năm, từ lục phẩm nhân nhĩ đến quan nhất phẩm thiếu phó Thái tử, từ một kẻ vũ phu đến thầy dạy của Thiên Tử, quyền khuynh vua và dân.

Hai năm trước, chợt có ý thối lui, được ân điển của Thánh thượng, cởi bỏ tất cả chức vụ và quân hàm, chỉ còn lại tước vị ‘An Quốc Công’, bảo dưỡng tuổi thọ.

Bản tính ngang ngạnh, nhân phẩm phong lưu, có một thê bốn thiếp. Có tình ý sâu nặng với thê tử, thê tử qua đời hai mươi năm trước, vị trí chính thê vẫn để trống.

Sinh sáu nhi tử bốn nữ nhi, tướng mạo tài học đều thượng thừa, tất cả đều có danh tiếng xuất sắc. Mà chỉ có hai đích tử là vô cùng được lòng ông, vô cùng được coi trọng.

So sánh với đứa con trai cả Lục Tử Hằng lão luyện đoạn chính thì con thứ là Lục Tử Kỳ càng được thiên vị hơn.

Người này từ nhỏ đã có vẻ thông minh sáng suốt, ít khi có vẻ tham vọng, không câu nệ thế tục, văn võ song toàn, rất có phong thái của cha mình năm đó.

Trúng thám hoa tên đề trên bảng vàng, rất được thiên tử còn là thiếu niên thưởng thức, đồng ý làm quan to có thực quyền. Chỉ tiếc, nghe con mới sinh mặc dù có nhuệ khí và thông minh, cũng không chống lại được móng vuốt sắc nhọn của rừng rậm chi vương. Cuối cùng, bại bởi thế lực rối rắm khó gỡ trong triều. Bản thân rơi vào lao ngục, ái thê hương tiêu ngọc vẫn.

Say rượu hai năm, một khi tỉnh dậy, kiên quyết mang con trai nhỏ đi biên cương xa xôi, thả làm Tri Huyện một nơi mà không muốn dính líu đến gia tộc.

Vừa đâm vừa xoa, nhiều phen khuyên giải cũng không có kết quả. Thậm chí tái giá, cũng không theo lệnh của cha mẹ, chỉ có một phong thư báo về.

Mỗi lần nhớ tới, Lục Thác lại thở dài một tiếng.

Vốn tưởng rằng không có cơ hội đánh vỡ cục diện bế tắc này, không ngờ quanh co khúc khuỷu, nửa năm trước, con trai cả tự mình đi làm thuyết khách mang tin tức về, nói rõt cuộc cũng đồng ý về nhà, cũng chấp nhận sự sắp xếp vào kinh thành làm quan.

Nhưng, có hai điều kiện. Thứ nhất, vào ‘Xu Mật Viện’. Thứ hai, Lục gia phải tiếp nhận cô gái họ Tống, không được gây khó dễ.

Điều kiện thứ nhất, hoàn toàn không có dị nghị. Điều kiện thứ hai, không thể có dị nghị.

Lục lão gia tử cảm thấy hơi có chút bực mình...

Nâng ly trà lên uống một hớp, ngược mắt nhìn mấy bóng dáng đang chậm rãi đi vào, mắt chút hơi sức mới nuốt nước trà trong miệng xuống, không biến sắc ho hai tiếng.

Nhi tử ôm tiểu tôn tử, hai năm không thấy dáng dấp càng lớn càng xinh đẹp đáng yêu, một đôi mắt đen lúng liếng thông minh, thật không thẹn là con cháu Lục gia.

Nhi tử kéo theo một cô gái, quần lụa mỏng màu tím chấm đất, búi tóc bằng trâm ngọc trai, lông mày cao, phủ lớp phấn mỏng. Mặc dù nhìn thì đoan trang, nhưng vẻ mặt cử chỉ một cái nhãn mày một nụ cười đều không có khí độ của danh môn khuê tú, mà mang theo chút dáng vẻ sơn dã. Chỉ là, có vẻ mơ hồ có khí khái phong phạm ung dung của người có địa vị cao, dù sao cũng coi như không quá mức bôi nhọ mặt mũi Lục gia. Không thẹn là người Lục gia, rất có ánh mắt chọn vợ...

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào con chó đi ở cuối cùng.

Rất to, rất oai, rất mạnh, rất thuần chủng! Thật là một con chó tốt!

Vài ngày trước nghe nói trong tiểu viện của Lục Tử Kỳ dựng lên một ổ chó, Lục Thác đã rất giật mình. Đứa nhóc này khi năm tuổi đùa dai đi trộm thức ăn chó, kết quả bị chó đuổi theo hai con phố, đầu cắm vào hồ nước, từ đó về sau nó thấy chó giống như gặp quý, bây giờ lại muốn nuôi chó?! Thà nói nó muốn nuôi quý còn có thể tin một chút...

Mãi cho đến nhìn tận mắt mới có thể tin được. Xem ra, nhi tử đi ra ngoài một vòng, đã đổi tính...

Bị hơn hai mươi con mắt của mười mấy người ngồi hoặc đứng trong sảnh cùng đánh giá, trong lòng Tống Tiểu Hoa đã sớm nô tung lông. Chỉ là, ngoài mặt vẫn dáng vẻ hiền lương thực đức ám áp lương thiện kính cẩn, nhưng để luyện tập được nụ cười có đường cong hoàn mỹ phải dùng gương soi, đã làm cho cơ mặt nàng bị cứng đờ thậm chí còn có dấu hiệu tê liệt.

Mơ nó, xem lông à? Còn không ai nói chuyện, mặt lão nương sắp cứng đờ rồi!

Lục Tử Kỳ cầm tay nàng cảm thấy lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau nhói, bất đắc dĩ thở dài: “Cha...”

Rốt cuộc đôi mắt Lục Thác đang nhìn chăm chăm Tống Vô Khuyết đã dời đi, hắng giọng: “Đi đường cực khổ.”

Một khi ông cụ đã nói, mọi người mới nói theo.

Lập tức có một phụ nhân lạnh lẽo cười nói: “Nhị nữ nữ mới của chúng ta thật là xinh đẹp!”

Tuổi chừng năm mươi, được bảo dưỡng rất tốt, dáng người hơi hơi mập, khuôn mặt tròn, thích màu đỏ sậm. Nghĩ người này chính là Tứ di nương Liễu thị đã từng chấp chương hậu viện.

Theo miêu tả trong thư của Lục Tử Kỳ để phán đoán, Tống Tiểu Hoa nhẹ nhàng khẽ chào: “Tứ di nương quá khen rồi, muội muội Uyển Hân mới đảm đương nổi hai chữ này đây.”

Vì vậy Liễu thị càng cười vui vẻ. Đứng ở sau lưng bà là một thiếu nữ mắt ngọc mày ngài tầm mười bốn mười lăm tuổi mặc quần màu vàng nhạt nhất thời xấu hổ sáng giọng: “Mẹ, người xem, người trêu ghẹo Nhị tẩu, Nhị tẩu lại trêu ghẹo con, vậy con nên trêu ghẹo ai đây?”

Lúc này, lại có một phụ nhân khác nhẹ nhàng dịu dàng nói tiếp: “Ồ, cái này thì khó làm, trong thế hệ này của chúng ta thì muội là người nhỏ nhất, muội cũng không thể đi tìm nhóm cháu gái của mình chứ?”

Khoảng ba mươi tuổi, lông mày mắt hạnh mặt trái xoan, không lên tiếng trước, có ý cười ba phần, nhìn thì dịu dàng như nước, kì thực là kiên cường, ăn mặc đẹp đẽ cao quý. Người này nhất định là đại tẩu Lục Tử Kỳ, Nguyên thị. Mấy năm nay nhà mẹ đẻ vẫn đứng vững trong triều, hai năm trước tiếp quản trạch viện Lục gia từ trong tay Liễu thị.

Tống Tiểu Hoa thản nhiên cười thủ thủ thù thù: “Lần trước vốn định nhờ đại bá mang một ít đồ vật để ngắm về cho tẩu tẩu, nhưng trong lúc vội vàng lại không tìm được vật nào xứng với tẩu tẩu, đành phải tạm thời bỏ qua, mong tẩu tẩu không trách muội muội không hiểu chuyện.”

Nguyên thị nghe vậy che miệng cười một tiếng, nói với chung quanh: “Nhìn thấy chưa, đệ muội của ta thật đúng là nhân tinh, lần đầu gặp mặt vậy mà giống như là đã biết từ sớm vậy.”

Những người còn lại trong phòng khách cảm thấy thú vị đều tuân tưng đáp lời, dựa vào việc Lục Tử Kỳ chỉ điểm từ trước, Tống Tiểu Hoa trả lời từng người thỏa đáng, không có tí nhâm lẫn nào.

Cười cười nói nói trong khoảng một nén hương thì chấm dứt, đây đó thiếu một chút mắt tự nhiên cùng xa lạ, ít nhiều cũng coi như có chút thân cận.

Tiếp theo, Tống Tiểu Hoa hành động như tân nương tử lần đầu bái kiến trưởng bối trong nhà, lần lượt quỳ lạy kính trà. Một đại nha hoàn đi theo bên cạnh hầu hạ, đi một vòng, quả thật là máu không kịp lên não.

Sau đó là Lục Lăng đã rời nhà lâu ngày. Nhưng mà cậu nhóc thì được đối xử tốt hơn, lúc nào cũng là lễ còn chưa có thực hiện được đã bị người ta ôm vào trong ngực, cục cưng tròn tròn điên cuồng hôn...

Lúc này, Lục Tử Kỳ cho người hầu lấy ra bọc tơ lụa mà Tống Tiểu Hoa mang theo, bên trong chứa quà ra mắt cho mọi người trong nhà.

Trừ việc Lục Tử Kỳ đã chuẩn bị từ trước những vật quý trọng ở bên ngoài, còn có Tống Tiểu Hoa căn cứ vào những miêu tả của chàng về sở thích của mọi người, dọc đường vợ vét nhiều đồ vật nhỏ. Mặc dù không có giá trị gì, nhưng là

các phu nhân, tiểu thư ở kinh thành cửa lớn không đi xa, cổng trong không ra thì chưa từng thấy. Quả nhiên, tất cả đều vui vẻ.

Về phần kính tặng cho ‘Đại Đương Gia’ Lục Thác, thật đúng là Tống Tiểu Hoa suy nghĩ rất lâu. Vị gia này có cái gì chưa từng thấy qua, có cái gì không chơi đùa, đâu có thể dựa vào mấy thứ đồ chơi là có thể thu phục thoải mái?

Tống Tiểu Hoa mỗi khi đến một địa phương nơi ông cụ lúc còn trẻ tuổi đã từng rong ruổi qua, sẽ dùng tâm tư và sức lực vô tận luôn xuống nhảy lên nhằm đào ra được đồ vật có giá trị nhất.

Ví dụ như, một vò rượu ngon được ủ để dùng cho việc ăn mừng một lần thắng trận nào đó, dao găm rỉ sét mà lão binh dưới trướng đưa cho lão tướng quân vào năm đó; lại như, một bộ tranh đã ô vàng lâu đời thêu mỹ nữ xinh đẹp, bởi vì người thêu mất sớm nên không còn sản xuất nữa, mà tú nữ này từng có một đoạn tình cảm không có kết quả với một vị thiếu niên lỗi lạc nào đó...

Nói tóm lại, Tống Tiểu Hoa vì tìm những thứ đồ này mà dùng bất cứ thủ đoạn tòi tệ nào từ uy hiếp dụ dỗ thế mạnh như nước, mà Lục Tử Kỳ vì cung cấp đầu mối còn bán đứng cha mình không lưu tình chút nào quyết không nương tay...

Kết quả của việc cấu kết với nhau làm việc xấu đó là thành công nắm lấy Lục lão gia tử.

Lục Thác hơn sáu mươi tuổi, râu tóc lông mi hoa râm, lệ khí của chinh chiến trên chiến trường đã sớm bị sự giả dối quý quyết nơi quan trường biến thành bí hiểm ‘Tương hồ’. Lại thêm gần hai năm sống cuộc sống mang chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch uống trà dưỡng lão, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều là mặt mũi hiền hòa. Nếu không phải đến tuổi này mà dáng người vẫn cao lớn, eo lưng thẳng tắp, âm thanh hùng hậu hơi thở kéo dài, sợ là người người đều nghĩ ông ta chỉ là một người bình thường một ông cụ bình thường mà thôi.

Nhìn ông cụ bị những lễ vật làm khuôn mặt cúc hoa của ông cụ tươi cười sáng lạn, trong bụng Tống Tiểu Hoa lặng lẽ cho mình một chữ ‘V’.

Đầu năm nay, mọi thứ đều là giả, giải quyết Boss cao cấp nhất mới là mẹ nó thật...

Chương 54

Không Một Chút Phản Đối

Lục Thác tuy có mười đứa con, chỉ là phần lớn đã không ở bên cạnh nữa.

Chỉ trong khoảng thời gian hai đến ba năm, đã có bốn nhi tử lục tục đi ra ngoài làm quan, có ba nữ nhi lần lượt lấy chồng ở xa tha hương. Nói cách khác, trừ Lục Uyển Hân nữ nhi của cửa tứ đi nương chưa lấy chồng ra, ở kinh thành chỉ có hai đứa con của chính thê, Lục Tử Hằng cùng Lục Tử Kỳ.

Đây là cách Lục Thác chỉ đạo gia đình, đầu tiên, bảo đảm địa vị con của chánh thể vững vàng không thể lay. Đồng thời, đối với con của các di nương cũng rất công bằng, tuy là cho ra ngoài, nhưng mọi người cũng có tiền đồ vô hạn. Mấy thiếp thất đã sớm không còn tưởng niệm đến việc tranh thủ tình cảm và quyền lợi, lại không bởi vì con cái mà nổi lên tranh đấu, tự nhiên an phận và thái bình.

Huông chi, trong triều đã có hai nhi tử chia ra nắm giữ hai chức vụ quan trọng về dân sinh và quân sự đã đủ, nếu không, rất dễ gặp phải việc bị cấp trên nghi kỵ. Mà ở bên ngoài lại để cho bọn tôn tự gây dựng địa bàn, chính là cùng trong kinh hô ứng lẫn nhau, kết thành thế lực vững chắc cho dù ai cũng không dám hay dễ dàng động tới.

Đây cũng là lý do tại sao Lục Thác già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, hơn nữa đây cũng là nguyên nhân hẳn có ý tưởng nghĩ cách muốn cho con thứ trở về. Lục gia muốn ở trong thế cục thay đổi liên tục này đứng vững cũng không dễ, phải dựa vào thế hệ trẻ có thể đứng trong trung tâm quyền lực, mới bảo đảm phần gia nghiệp này. Hẳn không lùi, cho dù hậu bối có lên cao như thế nào tất nhiên cũng sẽ bị áp chế. Mà Hoàng thượng sắp đăng cơ chấp chính đối với Lục Tử Kỳ từ trước đến giờ thường thức có thừa, và lại trải qua sự kiện kia vẫn thẹn trong lòng, chỉ mong bắt được phần này cơ hội, một khi đăng cơ, sắp tới.

Về phần hẳn Lục Thác, cũng là thời điểm nên giao thiên hạ cho người trẻ tuổi tung hoành, mình hiện giờ chỉ nên dành thời gian vui đùa cùng tôn tử và đánh cờ cùng con vui vẻ hưởng thụ cuộc sống.

Dù sao, mặc dù thân không ở trong triều, nhưng mười mấy năm căn cơ, vẫn còn ở đó.

Hôm nay mặc dù trong trạch viện của Lục gia đi không ít người, nhưng khi dùng cơm tối vẫn như cũ bày toàn bộ năm bàn lớn. Tóm lại chính là tập hợp tất cả các phòng tất cả chi Thất Đại Cô Bát Đại Di bà bà nàng dâu tiểu cô tử nha hoàn tiểu thiếp cùng thông phòng không thiếu một ai, còn có một đám ma đầu tiểu không lớn không nhỏ chi oa tán loạn, hơn nữa còn có một đoàn kịch đang nổi nhạc múa hát, cảnh tượng như vậy làm cho Tống Tiểu Hoa thấy mắt nổ đom đóm còn hai lỗ tai thì nổ vang.

Lúc này nàng cho ra một xác định, gia đình này kế hoạch hóa rất tốt!...

Bởi vì phần gia yển này Tống Tiểu Hoa cùng Lục Lăng là nhân vật chính, cho nên họ liền cùng Lục Tử Kỳ cùng nhau ngồi ngay bàn chủ trì, ngồi trên bàn này ngoại trừ Lục Thác cùng bốn vị di nương, còn có Lục Tử Hằng.

Hẳn so với Lục Tử Kỳ lớn hơn năm tuổi, cả hai đều giống nhau cao lớn thon gầy, mặt mày có sáu bảy phần tương tự, trường sam đỏ thẫm, chòm râu ngắn, nghiêm túc và ít nói.

Tổng Tiểu Hoa chỉ ở ngay thời điểm lúc gặp mặt mới nhìn thấy hấn lễ tiết khẽ cười, gọi một tiếng ‘đệ muội’, sau lần đó mãi cho đến tàn cuộc, hấn làm nàng không thể nhìn được phải ngược mắt lên nhìn trộm hấn một chút.

Vốn là trông thấy hấn đối với mình như vậy con tim yếu ớt như thủy tinh có chút bi thương, bất quá sau khi nhìn thấy hấn đối với mọi người, bao gồm Lục lão gia và tất cả mọi người đều là bộ dáng tao nhã lễ độ rồi lại lạnh nhạt xa cách, vì vậy liền dễ chịu...

Một bữa cơm ăn đến khi trăng lên đỉnh đầu mới tuyên bố kết thúc, trong bữa tiệc, đối mặt với mấy chục người thay nhau điên cuồng công kích, Tổng Tiểu Hoa là binh đến tướng chặn biểu hiện có thể nói là hào phóng thỏa đáng biết tròn biết méo, về phần lúc ăn cơm tất cả các quy củ như đòi mạng người cũng bởi vì có Lục Tử Kỳ ở một bên chỉ điểm mà cuối cùng không có làm ra trò cười cho thiên hạ thuận lợi vượt qua kiểm tra.

Nói tóm lại, bữa cơm này Tổng Tiểu Hoa ăn ra khỏi cấp bậc ăn ra khỏi tài nghệ ăn hết lời đồn đãi mình là thôn phụ sơn dã, khiến cho những người chờ để chế giễu nàng phải thất vọng, làm cho những người muốn chê cười nàng phải ngậm miệng, để cho trong lòng của mọi người ở đây đối với Nhị nữ nữ một nữ nhi của gia đình phú nông không có gia thế hiển hách gì đánh giá lại một lần nữa.

Về phần Lục lão gia trên mặt luôn chứa đựng nụ cười vì Lục Lăng ở trên đùi của ông trái một tiếng ‘gia gia’ vang lên thanh thúy còn phải một bên hôn nhẹ lên mặt ông làm cho nụ cười trên môi của ông càng thêm rực rỡ...

Mà quan trọng nhất là, chỉ một bữa cơm mà lại phải giống trống khua chiêng Lao Sư Động Chúng như vậy, hiển nhiên Lục Thác đối với Lục Tử Kỳ không che giấu chút nào thiên vị cùng coi trọng, không thể nghi ngờ là thế nhi của hấn cũng nằm trong vị trí đó, ít nhất, ngoài mặt không tha cho ai đụng tới họ.

Sau khi buổi gia yến kết thúc, Lục Lăng được Tam di nương người đã nuôi dưỡng hấn suốt hai năm dẫn đi, Tổng Tiểu Hoa cùng Lục Tử Kỳ cùng nhau trở về nhà mới.

Một nhà ba người bọn họ, không, một nhà bốn người sau này phải ở trong nhà mới có tên là ‘Niệm viên’, nằm ở góc phía đông nam trong đại trạch viện Lục gia. Ngoài viện có một phiến rừng trúc um tùm, thanh u yên tĩnh riêng biệt. Nơi này vốn là nơi Lục Thác tu thân dưỡng tính, nghe nói Lục Tử Kỳ muốn chọn đất mới xây một chỗ ở thanh tịnh, liền rất rộng rãi nhường lại, sửa chữa lại và xây rộng hơn biến thành một viện lớn.

‘Niệm viên’ có hai đại nha hoàn, ma ma hai người, tiểu nha hoàn bốn người, thô sử nha hoàn cùng tạp dịch tám người, toàn bộ đều là do trước một tháng Lục Tử Kỳ tự mình chọn lựa, với điều kiện cẩn thận đôn hậu không dám bị thóc chọc bị gạo.

Về phần bộ dáng của bọn nha hoàn, mọi người đều là nhỏ bé da nhợt nhạt như nước không hợp với số tuổi của họ, có thể kém đến nỗi không còn kém hơn được nữa? Thật ra thì lúc ấy Tống Tiểu Hoa chỉ tùy tiện nói như vậy thôi, nàng đối với hình dạng và vóc người hiện tại của mình vẫn rất tự tin. Dù sao, coi như thật sự có là cục phẩm đại mỹ nhân Điều Thuyền hay Tây Thi, nàng cũng có biện pháp khiến Lục Tử Kỳ làm như không thấy.

Mục tiêu của Tống Tiểu Hoa là, làm cho trong mắt của Lục Tử Kỳ trừ nàng ra không có bất cứ nữ nhân nào, còn lại tất cả đều là nam nhân! Nếu có cũng thật là xấu xí, hay thái giám cũng được...

Ánh trăng vừa lên, Lục Tử Kỳ liền cầm lấy đèn dẫn đường sai tiểu nha hoàn về trước chuẩn bị, hẳn cùng với Tống Tiểu Hoa sau đó chạy chậm chậm.

Gió mát phát phơ, thổi tan thời tiết nóng bức, cũng thổi tan ồn ào náo động.

Gặp mặt suốt cả một ngày, lại thẳng đến giờ phút này mới có thể thưởng thức được phần tư vị cứu biệt trùng phùng này.

Giao thủ nắm lấy tay nhau, mười ngón tay đan xen, trong tai là phập phồng tiếng côn trùng kêu vang, trước mắt là ánh trăng như nước, bên cạnh, là người mình nhớ nhung tận xương, người mình yêu.

Nhất thời cả hai không có nói gì, chỉ chuyên tâm từng bước từng bước đạp trên tấm đá xanh sáng bóng, giống như trong lòng đang gợn sóng.

Tống Tiểu Hoa nghiêng một cái đầu, liền nhìn thấy Lục Tử Kỳ cũng đang nghiêng đầu tỉ mỉ quan sát nàng, đôi mắt sáng như ánh sao, khóe miệng mang theo ý cười nhẹ nhàng: “Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy qua mỹ nữ sao?”

Hung ác nói một câu, khiến cho người thoáng ý cười trong nháy mắt mở rộng, cuối cùng không nhịn được cười khẽ một tiếng: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”

Trùng mắt giả trang hung ác: “Chàng, Lục Nhị gia không quen nhìn thấy ta diễn xuất giống dân chúng hả?”

Liền vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Sao dám sao dám, so sánh với việc nàng ăn nói nhẹ nhàng giữ kẽ, ta thích mặt thật của nàng hơn.”

U ám hừ lạnh: “Nói cách khác, chàng không yêu thích dáng vẻ lúc đó của ta?”

Vội vàng tiếp tục lắc đầu: “Không không không, vô luận nàng có dáng vẻ gì đi nữa ta đều thích!”

Hài lòng đi cà nhắc vỗ vỗ gương mặt của hắn: “Ngoan, coi như chàng thức thời.”

Thật là có chút lúng túng nhìn bốn phía: “Tiểu Hoa, nàng...”

“Sợ cái gì, lão nương đùa giỡn nam nhân của lão nương là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nếu như không phục, trở về đùa giỡn nam nhân của mình đi!”

Lục Tử Kỳ ghen lời, lặng yên trong chốc lát mới cân nhắc từng câu từng chữ nói: “Ta hiểu biết rõ nàng mới vừa rồi nhịn được rất vất vả, chỉ là, sau này không nên giống như vậy... Còn nữa sau này nàng không nên nói những lời nói kinh hãi thế tục như vậy.”

Tống Tiểu Hoa suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm trang gật đầu một cái: “Được, vậy thì nghe lời chàng. Không nói thì có thể, nhưng ta phải làm!”

Cả kinh thất sắc: “Lúc này nơi đây?!”

Như đóng đinh chặt sắt: “Đúng!”

Liền lùi lại hai bước: “Không nên?”

Theo sát ép lên: “Có cái gì không nên?”

“Này này chuyện này... Làm như thế không hợp với lễ giáo, nên trở về phòng rồi nói sau.”

“Gian phòng quá nhỏ, không đủ dùng.”

“Nhé né né... Địa phương lớn như vậy, ngươi còn muốn như thế nào?”
Giơ tay lên nhẹ gậy cầm, kéo dài âm thanh: “Chàng đoán thử, ta muốn như thế nào?”

Thân thể trong nháy mắt cứng ngắc, chống cự đến cùng: “Chuyện hoang đường như vậy, tuyệt đối không được!”

Tống Tiểu Hoa rít cuộc không kèm được bật cười: “Chàng suy nghĩ đến chuyện gì vậy? Ta là muốn chàng cống ta về!”

Lục Tử Kỳ thở phào nhẹ nhõm, đỏ mặt ho khan hai tiếng: “Vậy cũng không được.”

“Không được? Chàng có muốn ta lập tức làm chuyện không bằng cảm thú đối với chàng sao!”

Mềm giọng thương lượng: “Tiểu Hoa, ngộ nhớ bị người khác nhìn thấy, còn ra thế thống gì?”

Không chút cử động: “Trời tối với lại nơi đây vắng vẻ như thế, làm sao lại có người đi qua? Ta mặc kệ, ta lặn lội đường xa nửa năm, giả bộ làm bê con một ngày, ngày hôm nay buổi tối ta căn bản chưa có ăn no, không còn hơi sức rồi, đi không nổi!”

Tống Tiểu Hoa càng nói càng đáng thương, cuối cùng lại ngồi chồm hồm trên mặt đất ăn vạ: “Chàng là đồ lưu manh tâm địa sắt đá!”

Lục Tử Kỳ đau đầu nhức óc, không thể làm gì khác hơn là cũng ngồi chồm hồm xuống: “Sao nàng có thể nói như vậy?”

“Tư tưởng của chàng xấu xa như vậy, không phải là đồ lưu manh thì là cái gì? Chàng tình nguyện đứng nhìn ta một người sống sờ sờ một chết, cũng không nguyện ý cống ta, không phải tâm địa sắt đá vậy là cái gì? Trời ơi ta mệnh thật khổ, thế nào lại gả cho một nam nhân lòng lang dạ sói như vậy!”

“...”

Nếu như bây giờ thật sự có người đi qua, thấy tình cảnh này, tất nhiên sẽ cho là mình thấy quý. Từ trước đến giờ Nhị gia tướng mạo phong lưu đứng đắn lại có thể không chút cố kỵ và hình tượng đứng ở ven đường, mà Nhị nãi nãi trong truyền thuyết đoan trang hào phóng không thua kém khuê tú danh môn lại có thể một vốc nước mũi một đồng lệ như thôn phụ gào khóc. Hai người giống như khi này tuyệt đối không thể nào là Nhị gia cùng Nhị nãi nãi, kết quả là bởi vì không thể tiếp nhận được kích thích mãnh liệt như vậy đập vào mắt mình...

Lục Tử Kỳ bị Tống Tiểu Hoa tung sở trường hết sức vô sỉ la lối om sòm xỏ lá đánh bại.

Dù sao đường về ‘Niệm viên’, trước mặt chính là rừng trúc, bọn hạ nhân lúc này phần lớn tập trung bận việc. Dọn dẹp dạ tiệc đã tàn cuộc, ngăn ngại lộ trình cũng sẽ không gặp phải những người không có nhiệm vụ. Liên... Theo nàng lần này đi!

Nha đầu này, chân chính là khắc tinh trong đời của hắn...

Thấy hắn bắt đầu dĩ xoay người, lưng hướng về phía mình, Tống Tiểu Hoa lập tức tươi cười rạng rỡ dùng cả tay chân bò lên.

Giữa hè ban đêm, không khí có chút nóng, cộng với việc bận rộn cả một ngày thân thể lộ ra chút mùi mồ hôi, xen lẫn với mùi túi thơm và mùi của hoa cỏ thơm ngát trong không khí, làm cho lòng người say mê và tinh thần sáng khoái.

Lưng của hắn, dày rộng như núi, có thể gánh vác gánh nặng ngàn cân, cũng có thể gánh vác tình yêu của nàng.

Người của nàng, nhỏ nhắn mềm mại, có thể trải qua bão tố, cũng có thể trải qua nhu tình như nước của hắn.

“Tướng công, hôm nay ta biểu hiện có tốt hay không?”

“Tốt. Ngoài dự liệu của ta.”

“Ta thông minh không?”

“Thông minh, ngoài dự liệu của ta.”

“Thôi đi, cái gì cũng không ngờ. Thế nào, chẳng lẽ trong lòng của chàng ta lại giống đầu heo vậy sao?”

“Có phải hay không so heo đàn thì ta không biết, chỉ là, cũng nhanh so với heo nặng, ta cũng đã biết.”

“... Dám nói ta mập, ta cắn chết chàng!”

“Ai... nàng thật đúng là cắn ta, thì ra là nàng không chỉ là heo, mà còn là một tiểu Cầu?”

“... Vậy ta trước hết để cho chàng biết một chút về cái gì gọi là không như heo chó!”

Trong rừng trúc, phát ra tiếng cười đùa, làm cho những con chim, giạt mình vô số.

Nửa năm lữ trình, Tống Tiểu Hoa trừ đi tăng thêm kiên thức mở rộng tầm mắt và thưởng thức được nhiều cảnh Sơn Hà xinh đẹp tuyệt trần, còn có một thành quả rất quan trọng, nàng học được cách như thế nào cùng quan phu nhân quý phụ nhân đại gia tiểu thư chung đụng giao thiệp.

Mỗi khi đến một chỗ, Lục Tử Kỳ cũng sẽ trước đó lưu lại trong thơ nói cho nàng biết, tình hình quan viên gia quyến nơi đây như thế nào, những người xuất thân danh môn vọng tộc, đến những người xuất thân là dân chúng tầm thường, những gia sư có ngôn hành cử chỉ đáng giá đo lường để học tập, những xảo trá cay nghiệt hoặc tiêu lý tang đao mặc dù tuyệt đối không cần bắt chước nhưng không ngại để ý quan sát.

Sau đó, nhờ quan địa phương để cho gia quyến cùng với Tống Tiểu Hoa du sơn ngoạn thủy hoặc là thiết yến tương đãi mấy ngày.

Chính là bởi vì trong chuyến đi lần này có Lục Tử Kỳ tốn rất nhiều công phu an bài, Tống Tiểu Hoa ở trong trường hợp hôm nay mới có thể ứng đối tự nhiên, không có để cho người khác có cơ hội nói gì về mình cả, càng sẽ không để cho người khác coi thường mình.

Náo loạn một hồi, có chút mệt mỏi, Tống Tiểu Hoa đành hoang yên tâm nằm ở trên vai người đang cõng mình, ngửi hơi thở quen thuộc kia: “Tướng công, chàng có cảm giác chúng ta có quá mức phách lối hay không? Mới vừa vào phủ, liền gây ra động tĩnh lớn như vậy, có thể hay không làm cho người ta ước ao ghen tị?”

Lục Tử Kỳ cõng thân thể mềm mại không xương đi chậm chậm, nghe vậy nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ta lần này trở lại, vốn là muốn dùng hết sức tiên thủ, bất luận là ở trong triều, hay là ở trong nhà. Nàng chỉ cần nhớ kỹ một điều, từ nay về sau, ở nơi này nguyên tắc xử sự do nàng định ra, không ai có thể phản đối! Tiểu Hoa, có ta ở đây, tuyệt đối không làm cho nàng bị chút nào tổn thương, nhưng nàng, cũng phải học được cách tự bảo vệ chính mình, tuyệt đối không thể để cho người có lòng dạ khó lường có cơ hội làm hại nàng! Nàng hiểu không?”

“Hiểu, nói tóm lại chính là người không phạm ta, ta không phạm người nếu người chọc ta thì ta cũng phải chọc lại người, hơn nữa phải phạm người cho đến khi người không dám tái phạm mới thôi. Ta Tống Tiểu Hoa không phải quả hồng mềm càng không phải là Thánh mẫu, có thù không báo là vương bát!”

Lục Tử Kỳ dừng bước lại, khẽ nghiêng đầu, trầm giọng nói: “Không, nàng cần chính là, không cho bất luận kẻ nào có cơ hội hại mình.”

“Được được được, ta sẽ làm cho tất cả âm mưu đều bị bóp chết trong trứng nước, có đúng hay không?”

Tống Tiểu Hoa nhẹ nhàng hôn một cái trên gương mặt của hắn: “Chàng cứ yên tâm đi làm việc chàng cần làm, trong nhà tất cả có ta.”

Lục Tử Kỳ khoe mắt nếp nhăn trên mặt khi cười từng điểm từng điểm chậm rãi tràn ra, gật đầu một cái, tiếng như Thanh Trúc: “Tốt.”

Chương 55

Tháng Hai Người Đoàn Tụ

Ra khỏi rừng trúc thì lập tức đến ‘Niệm viên’ cửa viện đã ở trước mặt, cuối cùng Tống Tiểu Hoa đã chơi đủ tiết mục ‘Trư Bát Giới công vợ’.

Người Lục Tử Kỳ ở tư thế nửa ngồi cho nàng xuống, mà nàng lại muốn chơi đùa giống như khi hoang treo ngược lắc lư lung tung ở chỗ kia. Đang âm ỉ, chợt nghe tiếng đóng cửa vang lên, một bóng đen rất to thoát ra bay trên không trung và bỏ nhào tới đây, Lục Tử Kỳ cả kinh hoảng hốt chân mềm nhũn, tiếp theo là Tống Tiểu Hoa giắt trên người hắn cùng nhau té, cả bốn chi ngửa ra, hơn nữa theo sát là Tống Vô Khuyết không kịp dừng lại, hai người một con chó cuộn thành một cục trên bãi cỏ xanh trong rừng trúc.

Vì vậy, đương gia chủ mẫu Tống Tiểu Hoa, sử dụng phương thức như thế với nước mắt giàn giụa gặp mặt với bọn hạ nhân nhà mình...

Đợi đến cuối cùng nha hoàn gã sai vặt lão ma ma từ cực độ khiếp sợ đi qua chuyển thành nhiệt tình rồi ba chân bốn cẳng đỡ hai người dậy, Tống Tiểu Hoa vẫn còn có thể cố tự trấn định vỗ vỗ những ngọn cỏ trên y phục, lấy chiếc lá trúc trên đầu xuống, sau đó vung về phất tay một cái, nói một câu: “Mọi người khỏe, mọi người vất vả rồi!” Mà Lục Tử Kỳ lại chỉ có thể cúi đầu như không có chuyện gì xảy ra ngồi chồm hồm trừng đầu sỏ Tống Vô Khuyết đang ở bên cạnh, sau đó, thua trận. Trong lòng than thở, hai mươi mấy năm qua khổ tâm tạo nên hình tượng cùng uy nghiêm, coi như hoàn toàn bị hủy trong chốc lát rồi...

Chỉ là, từ chuyện này cũng có thể nhìn ra người trong ‘Niệm viên’ đều là người lão luyện thành thực, nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm tình của mình, giống như chưa có chuyện gì xảy ra vậy, theo quy củ chia hai nhóm nghênh đón chủ mẫu vào viên, sau đó tập hợp đủ lần lượt đến phòng khách bái kiến.

Tống Tiểu Hoa nhìn một trời người với đủ loại màu sắc hình dạng làm đầu óc choáng váng, lúc này không có tinh lực nhận thức từng người một, dù sao đều là người trong viên mình, sau còn nhiều thời gian. Cho nên, phần lớn liền chỉ cười gật gật đầu rồi nói đôi câu mà mặt mũi thì tự động bỏ qua.

Trừ ba người, một là ban ngày bị Tống Vô Khuyết dọa cho một phát thất điên bát đảo là Hiếu Yên, một là gã sai vặt áo xanh chờ tại cửa dẫn đường tên là

Hữu Dung, còn có một là cô nương ước chừng mười sáu mười bảy tuổi dung mạo không tính là trưởng thành nhưng khí chất cực kỳ dịu dàng trầm tĩnh gọi là Thính Huyền.

Hiếu Yên cùng Thính Huyền là Đại Nha hoàn trong ‘Niệm viên’, Hữu Dung là gã sai vặt theo hầu Lục Tử Kỳ.

Lục Tử Kỳ thấy Tống Tiểu Hoa cũng mệt mỏi, liền cho những hạ nhân của mình lui ra, hai Đại Nha hoàn lại đến đốt hương trải giường chiếu.

Hữu Dung đợi đến khi tất cả mọi người rời đi thì kỳ kèo mè nheo đi đến trước mặt Lục Tử Kỳ: “Nhị gia, thật là xin lỗi, cửa là nô tài mở ra. Nhưng Đại Cầu kia đẩy cửa, nô tài không dám không mở cửa cho nó ạ...”

Nghĩ đến cảnh tượng mắt mặt lúc trước Lục Tử Kỳ liền uất ức, tức giận giơ tay lên cho hấn một cái đập: “Nhìn cái tiền đồ ít ỏi của ngươi này, chỉ vền vện một con chó cũng không đòi phó được!”

Hữu Dung nghe rằng trợn mắt xoa ót, thối lui đến cửa bỏ lại một câu: “Cái này gọi là có chủ như thế nào tất có đầy tớ như thế ấy!” Lập tức chạy nhanh như làn khói.

Tống Tiểu Hoa nhìn khuôn mặt biến dạng của Lục Tử Kỳ, nhin không được nhỏ giọng cười mờ ám: “Nhị gia nhà chúng ta sợ chó, sợ là mọi người đều biết!”

“Tiểu tử thú này càng ngày càng lớn gan không có quy củ, phải cho nó nếm điếm lợi hại mới được!”

“Hấn chính là tiểu thư đồng mà chàng có nói tới trong thư sao? Chàng mới không nở nào!”

Năm đó Lục Tử Kỳ nản lòng thoái chí rời nhà đi xa, tiêu hủy tất cả khế ước bán thân của đám tôi tớ, phân phát cho mọi người tiền bạc. Chỉ có một người đến chết cũng không chịu rời đi kiên trì muốn ở lại Lục gia chờ hấn trở về, chính là Hữu Dung từ lúc năm tuổi được nâng làm thư đồng cho hấn. Thấy kẻ đó trung thành đáng khen, Lục Thác thiện tâm thu nó ở bên cạnh mình.

Lần này nghe nói Lục Tử Kỳ về nhà, Hữu Dung không nói hai lời hấp tấp đến với chủ cũ tìm nơi nương tựa, chộc Lục lão gia tử bị chộc tức quá mức, trực tiếp mắng không công nuôi dưỡng đồ ranh con này ba năm, sớm biết như thế, lúc đầu nên một cước đá ra cửa, mặc kệ hấn thất cổ hay là muốn chết kiêu gì thì chết, v.v...

Khế ước bán thân của Hữu Dung đã bị tiêu hủy, đã là một người tự do, nhưng hấn cam nguyện làm gã sai vặt chỉ vì có thể tiếp tục làm việc cho chủ cũ. Lục Tử Kỳ cùng hấn có vài chục năm tình cảm, vả lại xưa đến nay thích hấn làm việc chắc chắn, là người hết sức chân thành, liền để cho hấn đi theo mình làm việc trong quan nha, đồng thời để ý ngày sau tìm kiếm một chút tiền đồ tốt.

Mà Tống Tiểu Hoa khắc sâu ấn tượng với Hữu Dung, không hoàn toàn bởi sự trung thành kia, nhiều hơn là bởi vì tên của hắn.

Khoan dung, khoan dung là một đức tính, một đức tính, ngực... lớn... (ở đây tác giả chơi chữ đồng âm: một đức tính - nãi đại 乃大 với ngực lớn 奶大).

Mới cẩn thận đánh giá qua, mười bảy mười tám tuổi mi thanh mục tú cơ trí lộ ra ngoài, còn mang theo chút ngây thơ chưa mất hết, dáng người cũng coi như là vừa mới lớn, gầy gầy cao cao giống một gốc cây đậu nành, sợ là đến cơ ngực cũng không có, bộ phận kia hình như cũng không lớn...

Nhưng cũng có thể là giống như Lục Tử Kỳ vậy, thật ra thì rất có nguyên liệu, chỉ là bị y phục che đậy nên nhìn không ra?

Khuôn mặt Tống Tiểu Hoa uốn éo nhìn chăm chú, Lục Tử Kỳ cảm thấy sau lưng hơi lạnh, ho nhẹ một tiếng đứng lên: “Sắc trời đã tối, tắm rửa rồi đi nghỉ ngơi sớm một chút!”

“Tắm rửa?” Con người trong mắt Tống Tiểu Hoa đảo hai vòng, thì cũng đứng dậy theo: “Vậy thì chàng tắm trước đi, bụng ta đói, lấy ít đồ ăn trước đã.”

“Cũng tốt, nàng muốn ăn cái gì, phân phó hạ nhân đi làm.”

“Được rồi, chàng không cần quan tâm, nhanh đi nhanh đi!”

Tống Tiểu Hoa đẩy Lục Tử Kỳ ra ngoài, lúc đến cửa thì dừng lại, xoay người đi tới trước mặt của hắn dùng một âm thanh nghiêm túc như đang thảo luận vấn đề nói: “Tử Kỳ, chàng có cảm thấy có chỗ nào của ta thay đổi hay không?”

Câu hỏi đột ngột như thế khiến Lục Tử Kỳ ngẩn người, suy nghĩ chốc lát mới thử thăm dò nói: “Biến đổi... Đẹp?”

Nghiêm trang gật đầu một cái: “Cụ thể là?”

“Ừm... Làn da càng trắng nõn hơn rồi.”

“Còn có gì nữa?”

“Ừm... Tóc đen hơn dài hơn.”

“Chỉ có hai điều này?”

“Cái đó... Khí chất thay đổi điều càng rộng lượng hơn.”

“Tiếp tục.”

“Cái này... Tính tình càng dịu dàng hiền thực hơn.”

“Không có à nha?”

Lục Tử Kỳ vắt óc tìm suy nghĩ trong chốc lát, chỉ đành phải lộ vẻ mặt đau khổ xin khoan dung: “Điều Điều, ta đã nói những lời trái với lương tâm mình rồi, nàng còn cảm thấy thiếu à?”

“...”

Tống Tiểu Hoa hằm hừ một tay chống nạnh bày ra hình dáng kinh điển hình ám trà: “Chàng không quan tâm ta một tí nào, không trách được mua y phục không vừa cho ta!”

“Không biết, mặc rất thích hợp!” Lục Tử Kỳ nhìn kỹ váy tử sa mình đặc biệt chuẩn bị vì nàng: “Đây chính là chỗ tốt nhất ở Kinh Thành may theo yêu cầu của ta theo số đo của nàng, cơ thể Lăng Nhi vẫn đang lớn, ta còn có thể miêu tả trong thư chuẩn bị cho nó bộ quần áo vừa vặn. Huống chi, nàng và so sánh với khi đó cũng không có nhiều thay đổi quá lớn...”

“Không có thay đổi?!” Tống Tiểu Hoa hung tợn chọc chọc vai hắn: “Chàng chờ, lập tức để cho chàng xem thật kỹ rốt cuộc có biến hóa hay không!”

Nhìn nàng tức giận hừ hừ bước nhanh ra ngoài, Lục Tử Kỳ cười khò. Thật đã che giấu lương tâm khen nàng lại còn không hài lòng. Ít nhất, hai chữ dịu dàng không dính dáng gì đến nàng...

Sớm biết thế, cũng không cần bởi vì lo lắng nàng và Lăng Nhi đi cả quãng đường dài long đong mệt mỏi không có thời gian chọn mua quần áo, ngộ nữa ăn mặc trang điểm không phù hợp với kiểu dáng đang thịnh hành trong kinh thì sẽ tạo thành câu chuyện trên đầu môi, mà đi chuẩn bị cho bọn họ.

Phòng tắm liền với phòng ngủ, ước chừng 20 thước vuông, ở giữa có một cái bể tắm năm thước vuông. Bên cạnh bể tắm bày tất cả đồ dùng tắm rửa, một bên còn có bồn tắm làm bằng đồng thau xa hoa, phía sau bình phong ở góc phòng để quần áo giày vớ sạch sẽ.

Nước màu xanh lục, nước ấm thích hợp. Bốc hơi mờ mịn như sương trắng, mang theo mùi hương nhàn nhạt không biết tên.

Tống Tiểu Hoa cảm thán cuộc sống cao cấp của người có tiền, bùng một chén rau cải mì trứng gà, nông nghênh đẩy cửa lác lác đi vào. Trong hồ là một người đang đưa lưng về phía cửa, lộ ra cổ cùng hai vai làm cho người ta mơ màng.

“Hữu Dung, ta nói rất nhiều lần rồi, sau này những chuyện này không cần người hầu hạ, đi ngủ trước đi!” Âm thanh trầm trầm, mang theo cảm giác không vui.

Dừng một chút, không chỉ không nghe thấy tiếng đáp lại, ngược lại người tới tiếp tục đến gần, vả lại nghe này dáng đi nhẹ nhàng hình như là nữ tử, trong lòng sợ hãi, giận dữ.

Đột nhiên xoay tay hắt nước ra ngoài, quát khê: “Đi ra ngoài!”

Cùng lúc đó vang lên một tiếng kêu nhẹ: “Bông chết ta rồi!”

Vội vàng quay đầu lại, vừa thấy trên đầu trên người Tống Tiểu Hoa hơi ướt, bởi vì đang đang cầm chén mà bị bất ngờ không đề phòng mà vãi một chút nước

canh nóng lên mặt, muốn giãy dựa lại không dám giãy dựa, không thể làm gì khác hơn làm ra dáng vẻ cố nhịn hô to gọi nhỏ quẩn bách.

“Diêu Diêu, tại sao là nàng? Sao không nói không rằng?” Từ trong nước đứng lên, muốn đi giúp nàng, lại đột nhiên nhớ tới mình lúc này không mặc gì, đỏ mặt, vội vàng lại ngồi xuống, chỉ nóng nảy dằn dò: “Nhanh để xuống đi, cẩn thận phỏng.”

Tống Tiểu Hoa ‘ai ui, ai ui’ hừ hừ, cuối cùng thả ‘củ khoai lang phỏng tay’ ở bên cạnh ao, thổi mu bàn tay hồng hồng oán giận: “Chàng làm cái gì thế, đột nhiên nổi điên!”

Lục Tử Kỳ nắm tay nàng cẩn thận nhìn xem: “Hoàn hảo không có gì đáng ngại, đây đã là lần thứ hai bị phỏng rồi? Nàng xem mình đi, luôn luôn nôn nôn nóng nóng.”

“Lần này có thể trách ta à? Chàng vẫn chưa trả lời vấn đề của ta!”

Hơi chút do dự, chợt thản nhiên mà nói: “Ta cho là, là hạ nhân nào đó không làm tốt bổn phận của mình.”

“A... Ta hiểu sơ rồi.” Nhất thời tư tưởng Tống Tiểu Hoa đã thông suốt, đứng ở bên cạnh bể tắm từ trên cao nhìn xuống vô vô đỉnh đầu của hắn: “Tiểu tử, rất có nguyên tắc, biểu hiện không tệ!”

Lục Tử Kỳ dở khóc dở cười: “Đang êm đẹp sao nàng lại chạy tới bể tắm ăn mì?”

“Bởi vì muốn cùng chàng ăn tô mì này!”

“Tại sao? Ta không đói bụng.”

“Dù là ăn một miếng ăn một cây cũng phải ăn!” Về mặt Tống Tiểu Hoa đoan chánh khó có được: “Chàng có nhớ cái đêm trước khi chúng ta chia nhau ra, ta làm một mẻ sủi cảo?”

“Dĩ nhiên nhớ, những miếng sủi cảo bao bọc ngắn ngắn nho nhỏ, nàng mất rất nhiều công sức.”

“Chàng có biết vì sao ta lại tốn nhiều công sức như thế, hơn nữa, cũng không cho chàng giúp một tay?”

“Ta hỏi, nhưng nàng không chịu nói cho ta biết.”

“Vậy người bây giờ nghe cho kỹ.” Tống Tiểu Hoa lựa ra một sợi thật dài từ trong tô mì đưa tới: “Tô mì này cũng là tự mình ta làm, bên trong mỗi một sợi đều vừa dài lại vừa dai, ngụ ý, thời gian chúng ta đi chung với nhau sẽ rất dài rất dài.”

Lục Tử Kỳ chợt hiểu: “Cho nên, này phần sủi cảo ly biệt đại biểu, là hy vọng thời gian chúng ta tách ra muốn...”

“Rất ngắn rất ngắn.”

Hai âm thanh cùng vang lên, một trong sáng, một thanh thúy, đồng thời, nhẹ nhàng kếp dài mà hơi trầm xuống, thì ra là lượn lờ hơi nước như vậy, từ đây Nhất phương thiên địa từ từ chảy xuôi.

“Diêu Diêu, sau này chúng ta cũng không tách ra lần nữa.”

“Ừ, dù sao tiêu sủi cảo đáng sợ, đời này ta cũng không muốn bao bánh lần thứ hai.”

Lục Tử Kỳ bật cười: “Mỗi người chúng ta một nửa tô mì này, có được không?”

“Không phải chứ? Bây giờ chàng không đói bụng, hơn nữa sẽ đi ngủ ngay lập tức, cần thận dạ dày không thoải mái. Ăn một cây sồi biểu đạt ý tứ là được rồi!”

“Nàng làm thom như vậy, trêu chọc làm ta đói bụng. Còn nữa, dạ dày ta đâu có yếu ớt như vậy, đã được điều dưỡng thành Tường Đông Vách Sắt rồi.”

Tống Tiểu Hoa rất cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó trịnh trọng gật đầu: “Được rồi, dù sao một lát sẽ vận động, coi như bỏ sung năng lượng, chờ tới khi được một nửa mà không có thể lực mà nói thì quá đau buồn rồi.”

“...”

Vì vậy, hai người, một người đứng ở bên cạnh bệ tắm, một người ngồi ở trong bệ tắm, lặng lẽ phân công ra mà ăn.

Mới vừa ăn xong, Tống Tiểu Hoa liền không thể chờ đợi nói câu: “Tử Kỳ, chàng đứng lên.”

Lục Tử Kỳ ngẩn ngơ, theo bản năng liền rụt một cái: “Làm chi?”

Tống Tiểu Hoa đỉnh đạc vỗ bờ vai trần trụi của hắn: “Cũng vợ chồng già được rồi, còn ngưng ngưng cái gì? Có địa phương của nào chàng mà ta chưa từng thấy qua, không có sờ qua?”

Gương mặt Lục Tử Kỳ như là hoa đào nở rộ xuân sắc hiện ra: “Diêu Diêu, có chuyện gì, chúng ta trở về phòng lại nói...”

Hành vi bại hoại cầm thú chỉ giới hạn lúc ở trên giường, một khi thoát khỏi phạm vi đó, liền lập tức trở về cái người khiêm tốn tron bóng như ngọc. Tương phản như vậy, thật khiến Tống Tiểu Hoa có lang tính mãnh liệt ở bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều yêu đến xương tủy.

“Hắc hắc he he, ta thích xem tiểu bộ dáng gương mặt chàng thiếu chọc ghẹo.” Vỗ vỗ mặt của hắn, tiện tay cầm lấy trường sam ở một bên đưa tới: “Cho chàng một tấm khó là được!”

Lục Tử Kỳ mặt đỏ tới mang tai xoay lưng qua, dưới ánh mắt sững sờ của nàng khoác áo trên người, hít một hơi, sau khi quay lại đã tận lực khôi phục như thường: “Rốt cuộc nàng muốn làm gì?”

Tóc đen xõa, trên mặt là hạt châu sáng. Áo bào trắng lỗ măng, sóng nước khẽ lay động. Có vị giai nhân ở trong nước.

Tống Tiểu Hoa, phun...

Che lỗ mũi ngẩng đầu lên, chặn máu mũi lại, sau đó đến gần mấy bước, đến khi có thể nhìn thẳng với Lục Tử Kỳ đứng ở trong hồ, kéo hai tay hắn, đặt ở bên hông của mình: “Chàng không có cảm thấy, chỗ này của ta nhỏ đi, y phục hơi rộng sao?” Lại chậm rãi dời bên trên, roi vào hai ngọn núi xinh xắn: “Chàng không cảm thấy, chỗ này của ta lớn, y phục hơi chật sao?”

Lục Tử Kỳ ngay lập tức cứng đờ, khàn giọng nói: “Diêu Diêu...”

Chu mỏ, giả bộ uất ức: “Chàng còn nói ta không thay đổi gì, trong mắt của chàng căn bản không có ta!”

Cuối cùng giã giũa một lần nữa: “Nàng đừng buộc ta...”

Dang hai cánh tay ôm cổ hắn, ngón tay khẽ vuốt ve sống lưng: “Ta chính là buộc chàng đấy, như thế nào?”

Nhìn tóc mai của nàng bị ướt, hai gò má đỏ lên do không khí nóng bốc hơi lên, kìa đôi môi hồng nhẹ nhàng khép mở, đôi mắt dù đã bốc lên làn sương trắng mê ly lại vẫn giao hoạt như cũ, rốt cuộc Lục Tử Kỳ không thể nhịn được nữa.

Không nói thêm lời nào, chặn ngang ôm nàng lên, cùng nhau chìm vào trong nước, cái tay vung lên, quần áo trên người liền rách nát, hóa thành từng mảnh gắm trên mặt nước kiêu diễm vô hạn.

Tống Tiểu Hoa nhẹ nhàng thở dài: “Y phục đắt tiền như thế, đáng tiếc rồi...”

Ban đầu, vẫn vương chờ đợi uyên ương nghịch nước thật lâu, vẫn là bởi vì nguyên nhân này mà không thể như nguyện, trước mắt, rốt cuộc tâm nguyện được đền bù.

Loại cảm giác này thật con bà ngoại sói, thoải mái!

Bên trong nhà, một cái hồ bích thủy bị khuấy nhẩn nhúm.

Ngoài phòng, một vầng trăng tròn nhô lên cao.

Tháng hai người đoàn tụ.